

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

COMBINANT LO PROGRAMA DE LAS PRÓXIMAS FESTAS DEL PRIMER DE MAIG.

—Grans carreras, garrotadas y algún confitet de plom;

aixís hem de demostrarlos lo socialistas que som.

LA COALICIÓN.

As últimas noticias que de Madrid rebem, indican qu' está concertada ó próxima á durse á felissime terme la coalición republicana para las próximas elecciones de Ajuntaments.

Es á dir: lo que á Madrid mateix no va poderse realizar ab las elecciones de Diputats provincials, ni ab las de Diputats á Corts, las quals tenen més trascendencia y més importancia política que las de Ajuntament, se realiza avuy, baix la iniciativa personal y decidida dels homes més importants de las distintas fracciones en que 's divideix la gran familia republicana. Diguem, donchs, ab los castellans: *Nunca es tarde cuando la dicha es buena.*

La coalición concertada á Madrid pels republicans es de creure qu' exercirà una poderosa influencia en todas las ciutats, vilas y pobles de la Peninsula. Es de esperar que per tot arreu ahont hi haja republicans, aquests farán tots los sacrificis necessaris per arribar á una bona inteligencia, á fi de derrotar al enemich comú. Aquesta es la nostra aspiració més sincera y leal. S' han de acabar, principalment en los pobles rurals, aquells contubernis ab los partits monárquichs que arrebatavan la forsa dels partits republicans, desde 'l moment que 'ls robavan la formalitat y 'l prestigi.

Com més Ajuntaments guanyem, ab més elements podrém contar en las futuras batallas electorals contra 'ls enemichs de la República. L' interés polítich abona, per consegüent, la idea de la coalición republicana.

Si 'ls Ajuntaments republicans son respectats pèl poder central, compliran dintre de la ley sos fins altament profitosos á la causa de la República. Si pèl contrari 'l govern gira la proa contra aquests ajuntaments y 'ls molesta y 'ls desitueix, com acostuma, sense rahó ni motiu, anirém sumant agravis y acumulant combustible, per quan arribi l' hora de la explosió de la indignación pública.

Molts cops es preferible ser víctima de una injusticia, que ocupar las més altas posiciones oficiales.

Los republicans hem de poder dir:—Ja ho veyeu: á la nostra conducta sensata, prudent y patriótica se 'ns respón atropellants. ¿Y qui 'ns atropella? Los monárquichs. Donchs al ferhc, los monárquichs reconeixen que la práctica sincera de la ley y 'l respecte als fallos de la opinió únicament son compatibles ab la República.

Aixó hém de procurar avants que tot y sobre tot. Quan se condensa l' esperit popular es quan sobrevienen aquells grans cambis en las instituciones de un país que solen ser lo punt de partida de la seva regeneració.

Aixis pensém en tésis general, respecte á la necessitat de la coalición republicana, en los actuals moments, y en todas las lluytas dels comicis.

Però todas las reglas generals tenen una escepció. Y l' escepció aquesta, pera precisar las cosas, la fixarém á Barcelona.

No volém nosaltres, perque seria una vergonya, que un objecte tan noble com l' idea de coalición republicana, que reconeix un fi altament polítich, se converteixi en un tana-bruts de ambicions y concupiscencias desafortadas. Perque llavors lo mateix triunfo que obtinguessem acabaria per avergonyirnos y per desacreditarnos.

No volém que certs aventurers, vinguts ells saben de ahont, á las nostras filas, sense més aspiració que la de ser regidors, com clarament ho manifestan ab sas paraulas y ab sos actes tots; no volém, repetim, que s' amparin de la idea coalicionista, pera conseguir sos reproables fins.

Los sentiments honrats que hem professat sempre 'ns mouhen á mirar ab repugnancia á aqueixa purria que s' ha enganxat á la epidermis de todas las fracciones republicanas de Barcelona, perturbantlas y posantlas en ridicul.

Ells no veuen las ideas, ells no comprenen conveniencias políticas de carácter elevat... ells no veuen més que la Casa gran, ni comprenen altra política que la de arrimarse á l' olla atropellant per tot. Y en aquest concepte, com afortunadament no 's recatan en los seus traballs, tothom los coneix y tothom está en lo cas d' evitar que pugan sortirse ab la seva, mal s' amparin de una idea tan generosa com la de la coalición republicana.

Si las fracciones republicanas de Barcelona, avuy tan desorganizadas per sa tolerancia excessiva ab certs tipos que no son dignes de figurar en cap partit, cuydessin ans que tot de fer una bona garbellada, apilotant lo grà á un cantó y llensant á l' ayre las pallofas, res més facil qu' efectuar una coalición poderosa, que arrastraria per l' atracció de son propi prestigi á la inmensa majoria de la opinió pública.

L' Ajuntament que de aquest concert naixeria tindria un gran prestigi. Los interessos del partit republicá enfonzarian sos arrels fins al cor de la conciencia pública. Barcelona diria:—Aquests son los bons administradors que jo necessito, los cumplidors de la ley que á mi 'm fan falta, la representació legitima y honrada de las grans ideas y de las fecundas virtuts cívicas.

¡Pero ay de nosaltres, si ab lo nom de republicans arriban certs tipos á lograr lo que 's proposan! ¡Ay de nosaltres, si sabent qui son, permetém que s' engalanin ab la representació del nostre partit dintre de una corporación pública que t' encomenada la gestió de tan quantiosos interessos!

Vinga la coalición: nosaltres la reberém ab palmas, sempre que las candidaturas que 'n resultin pugan ser apoyadas, pèls noms que en ellas hi vejém, sense que la conciencia tinga de advertirnos de que obrém mal.

En una paraula: la coalición ab los republicans coneguts y probats la apoyarém ab lo major entusiasme; la coalición ab los aventurers, ab los aspirants á regidors de ofici, ni á la forsa ho fariam... y creyem que tots los qu' estiman las ideas republicanas y 'l seu prestigi farán lo mateix.

Lo triunfo de aquests elements, seria cent mil vegadas pitjor que una derrota.

P. K.

A estém salvats.

La qüestió social está resolta, terminantment resolta, ¿y per qui dirian? Per D. Antón, l' home de las monstruositats.

La solució ha sigut joch de pocas taulas: ab presentarse una ley disposant que 'l diumenje no s' ha de treballar, ja no hi haurá

traballadors que no guanyin lo necessari per viure, ni 'ls amos de las casas demanaran lo lloguer, y fins se creu que 'ls forners donaran lo pá de franch y encare 'l repartiran á domicili.

Perque ¡cuydado qué la resolució es trascendental!

Donchs á pesar de tot, algún bisbe que hi ha al Senat no está encare satisfet. Voldria que la ley dictada en nom del poder civil, ho sigüés en nom del poder eclesiástich.

Y 'l bisbe t' rahó si 's mira la cosa baix lo seu especial punt de vista.

Sempre 'l clero ha sigut de tal manera, que si se li dona la punta del dit s' ha de pendre tot lo brás, y si se li dona 'l brás s' ha de pendre 'l cós enter.

Y respecte aquest punt, no estaré content fins que s' obligui als espanyols á anar á missa tots los diumenjes al demati, á la novena tots los diumenjes á la tarde; y si ademés si no se 'ls obliga á adquirir junt ab la cédula personal, uns escapularis, uns rosaris ó una medalleta de Sant Antoni dels Ases.

Diuen los partidaris de la santificació de las festas imposada per una ley:

Als Estats Units, ab tot y haverhi República, las festas se santifican.

Está bé. Donchs que aquí procurin avants que tot donarnos la República, y un cop la tinguem, parlarém de aquest assumpto.

De moment, lo dia de proclamarla celebrarém una festassa equivalent á las millors y més animadas que podríam celebrar en tots los dias de la nostra vida.

Molt bé, Sr. Vallés y Ribot. Aquesta es la manera de fer l' oposició al govern: ab frasse energica y viva, sobre tot quan se t' rahó de sobras per arrancar caretas, y fins si convé caras y tot.

Lo seu discurs posant de relleu las infamias que s' han comés en la provincia de Barcelona durant las últimas elecciones de diputats, es una nota viril, que ha resonat agradablement en lo cor de tots los amants de una cosa superior fins á las ideas que professém, de tots los amants del decoro polítich.

Y ara als conservadors si 'ls hi pica, que s' ho rasquin.

Lo germá del heréu Pantorrillas barceloní, l' individu de la dinastia dels Planas y Casals, que t' la missió de representar á la familia dintre del Congrès, va tenir la poca latxa de afirmar que 'l discurs del diputat republicá era una novela que no valia tres pessetas.

Verdaderament, en materia de novelas no podrém may competir nosaltres ab los conservadors.

Per novela interessant la de Sant Martí de Provencals, rematada ab lo suicidi del Alcalde. Aixó son novelas y aixó son efectes.

Y cuydado que aquesta t' la ventatja de ser una novela histórica.

¿Ja ho saben?

Ha sortit UN VIATJE DE NUVIS, humorada en vers, escrita pèl nostre actiu company de redacció C. Guma.

En la impossibilitat de donarli un *bombo*, encare que se 'l mereix de debó, perque als de casa no 'ns está bé alabarnos mútuament, nos limitarém á aconsellar als lectors de LA CAMPANA que llegeixin UN VIATJE DE NUVIS, en la seguretat de que no se 'n penedirán.

La obra va graciosament ilustrada ab dibuixos del nostre caricaturista M. Moliné, val *dos ralets* y 's ven á can Lopez.

En Silvela, tractant de justificar los excessos electorals.

«Aixó de volcar urnas, amanyar actas, fer votar als difunts y demes maniobras es tan antich com las mateixas elecciones.»

¡Magnífich! Es molt antich robar; es molt antich assessorar...

Però ¿y qué? També es molt antich enviar als lladres á presidi, y als assessins al pal.

Lo *meeting* de las donas va cridar molt l' atenció, tant que 'l *Circo equestre* va omplirse de gom á gom, predominanthi més los pantalóns que las faldillas.

Algunes oradoras van estar molt acertadas.

Es molta veritat: la condició de la dona cada dia 's va desviant del seu objecte. La dona que per guanyar un bossi de pá á la fabrica, ha de abandonar la familia y la casa, se véu obligada per la necessitat á faltar á la seva missió sobre la terra. La dona, avants que tot, ha de ser esposa y ha de ser mare.

Si 'l *meeting* s' hagués concretat á aquest punt de vista y altres per l' istil, tothom, sense distinció, hauria apoyat tan noble idea.

Però...

Certas extravagancias, certas exageracions, francament, no están bé en boca de ningú y molt menos en boca de una dona.

Aixis com la naturalesa ha fet á la dona per ser esposa y per ser mare, no ha pogut ferla per demostrar sentiments d' odi... En lo cor de la dona tot ha de ser amor, suavitat, delicadesa.

Sempre obtindrán majors simpatias uns ulls adolorits y resignats, que uns ulls encesos per l' ira y per la venjanca.

Aquí va una noticia enviada telegráficamente á tota Espanya, sens dupte per acreditar los sentiments socialistas del Mónstruo:

«Demá 'ls quintos de Madrid comensan los exercicis de foch per brigadas, al objecte de tenirlos acostumats en previsió de las contingencias possibles.»

Si 'ls obrers que desitjan celebrar la festa del primer de maig no 's consolan al llegir aquesta noticia, será senyal segura de que á n' en Cánovas, que tantas ventatjas los promet, no l' entenen poch ni molt.

Ell no vol ja que treballin vuit horas.

Lo qu' ell desitja es que descansin en pau... y per tota una eternitat.

L' altre dia en lo Congrès va haverhi sarracina, y 'l president, l' imponderable Pidal, en lloch de sossegar los ánimos, encare va excitarlos, insultant á la minoria.

Y per fi de festa va trencar la campaneta.

Seria convenient que algú li recordés que aquí á Catalunya tenim un refrán que diu: *Qui trenca, paga.*

Si bé es veritat que ben mirat ell ja paga, sino ab diners ab prestigi.

En Cánovas predicant:

«Los obrers tenen todas las llibertats, inclusa la del sufragi.»

Los canovistas practicant:

«L' acta de Manresa, per l' esforç decidit dels obrers de aquell industrial districte, tocava de dret al Sr. Junoy. Y per obra y gracia dels canovistas ha sigut adjudicada al Sr. Cornet.»

De manera que ara podém dir alló tant sapigut: «Una cosa es predicar, y otra dar trigo.»

Contra 'l desgavell administratiu d' Espanya, sols hi ha un remey.

Sent com es lo mal més terrible la circumstancia de saldarse 'ls pressupostos ab grans déficits, s' hauria de dir als ministres:

—Vosaltres cobraréu lo sou corresponent, pero las equivocacions que sulriu correrán pel vostre compte. Aixis, los déficits serán saldats ab la fortuna particular dels ministres que 'ls ocasionin.

¿Qué vá que si s' adoptava una resolució per l' istil, no hi hauria tantas empentas com ara hi ha per atrapar una cartera?

CARTAS DE FORA.—Per evitar que las noyas de Castellvell (Reus) vajan á ballar, lo rector de aquell poble ha armat un estudi recreatiu, dintre del qual se pavoneja l' ensotinat com un gall entre gallinas, enllepolintlas ab una rifeta mensual de un mocadoret y ab un que altre obsequi. La noya del poble que no va al estudi, es objecte de la murmuració de las restantes, de manera que 'ls joves se troban casi sense balladoras. Ja veurém si troban nuvi aquestas nenas tan aficionadas á la sotana del rector.

Lo rector de Sarreal s' ha negat á batejar una criatura, porque havia de ser padri de la mateixa lo cafeté de la població, conegut per sas ideas republicanas. A causa de aquesta negativa, la criatura ha sigut inscrita en lo registre civil, gosant de la més perfecta salut y donant un exemple als vehíns de que la inscripció civil té sobre 'l batisme la ventatja de no ocasionar costipats produhíts per la mullena y de no costar cap quarto.

Lo rabadé espiritual de Alós de Balaguer, que té una majordona que, segons diuhen, se posa feta una furia quan veu entrar una dona guapa á la rectoria, deya l' altre dia en un sermó que dirigia al seu remat: «Aquí los homes no teniu á las donas sino per las vostras porquerias.»—Ficant-se en tots los assumptos de la administració local, ha proposat un medi per reduhir lo pressupost de gastos, consistient en reduhir la categoria, y per consegüent l' assignació de las escuelas de primera ensenyansa. Si logra 'l seu propósit, per la por que l' alcalde puga tenir á las excomunicacions de aquest apaga-llumps, lo rabadé místich podrá repetir ab molta rahó lo que deya un dia desde 'l peu del altar:—«Veniu—exclamava—no siguéu aixís, á tots se 'us posa 'l cibadé al morro, y ni per aqueixas voléu mossegar.»—No 'ls sembla que aquest rebadé es una mica massa aficionat á las paraulas groixudas?

Lo dilluns de Pasqua, lo rector de Hostalets (Pierola) anunciava que al diuménge següent hi hauria ofici ab música costejat per uns quants devots. Los devots de qui ell se refiava, á la quienta, no estavan per músicas, de manera que 'l rector que havia anticipat l' anunci no podentlo cumplir, anava de casa en casa, desafortat, trayent foch pels caixals y ab los ulls encesos com un parell de piulas. Y no va haverhi música, ni tal aca. En cambi tot lo poble va poder veure la fila que fa un rector quan trina.

Un vehí de Vilafranca del Panadés m' escriu una carta graciosá, de la qual extracto 'ls següents párrafos:

«Tinch la desgracia d' esser inquilino de un sotana, aparellat ab la majordona més batillera de la classe: pago religiosament y en conseqüencia per adelantat lo lloguer, per la botiga hont exerceixo ma professió de ruanya y per l' entresuelo ahont habito ab ma muller. De algun temps ensa sufrim tal cúmulo de inconveniencias y exabruptes de la parella mística, capellá y capellana, que son de lo més salat per esser relatadas; pero cruels del tot per esser sufridas, y no obstant los inconvenients que porta tota muda d' establiment, nos las fa sufrir; pero com sens dupte devém inspirar molt poca confiança, lo mateix al mossén que á sa companyera de goigs y abstinencias; com estém enterats de certs secrets, y desde l' entresuelo sentim certs ruidos y altras cosas incorregudas en lo primer pis qu' ells habitan, de aquí que tingan resolt treure ns de casa ab tot y tenir pagat fins á Sant Joan, y á fi de lograrho, de tres setmanas á aquesta part sortim á escándol diari, produhit per la bona llengua de la majordona, á la que jalea y fins coreja 'l beneyt de mossén Ramón.

«Ara bé, Sr. Director de la popular CAMPANA, faria 'l favor de permetre que son semanari fos lo teléfono per ahont pogués jo preguntar á mossén Ramón Bonet, si m' faria l' obsequi de permetre que continués habitant los baixos de sa casa, donantli paraula formal d' esser sort, mut y cego?»

Queda complascut lo manyá, Sr. Santarem, qu' es qui suscriu aquesta salada carta.

MINISTRES QUE SOBRAN.

ENYORS.—diu en Cánovas donant un copet á la taula y passant lleugera revista dels seus ministres:—senyors..

Y al arribar aquí, 's para com si no s' atrevis á seguir endavant.

—Noy—diu en Fabié á l' orela de 'n Beranger:—me sembla que aquest discurs que costa tant de sortir, ocasionará alguna desgracia...

—¿Vols dir?

—¿Que no li veus ab la cara que porta malas intencions?—Senyors—torna á dir en Cánovas, com si ja s' hagués decidit á no parar hasta al final:—la política espanyola acaba de sufrir una transformació radicalíssima. Lo partit conservador ha fet tres valiosas adquisicions que l' enrobusteixen y li asseguran lo porvenir.

Lo duch de Tetuán, creyent que la ocasió es oportuna, tira 'l barret enlayre, pica de mans y crida ab entussiasme:

—¡Hurra! viva 'l partit conservador!

—¡Psssst!—fa l' mónstruo imposant silenci:—no t' engresquis tan depressa, que fóra fácil que las riallas se tornessin plorallas... Tinch l' honor de comunicarvos, senyors, que han ingressat en lo nostre partit l' ilustre Camacho, lo distingit Botella y l' insigne M. Luquer de... de no sé qué.

—De Tirrell—salta en Villaverde, satisfet de tenir més memoria que 'l president del Consell.

—Es natural—continúa en Cánovas—que 's recompensi á aquests tres senyors, demostrantlos que 'l nostre partit sab agrahir la abnegació dels bons patriotas. Aixís es que jo havia pensat obsequiarlos ab... ¿ab qué dirian?

—Jo 'ls donaria una creu de as bonas—fa en Cos Gayón.

—Jo—diu en Beranger—los faria condes ó alguna cosa aixís.

—Jo m' limitaría—anyadeix en Fabié—á regalarlos una caixa de puros á cada hu. No convé donar repentament massa importancia á las personas.

—Veig que ningú ha interpretat lo meu pensament—exclama en Cánovas, rihent d' una manera solapada.—L' acte d' aquests tres senyors no pot pagarse ab un regalo de poch més ó menos. Cal donats hi alguna cosa sólida, seria, sustanciosa. Jo tinch pensat ferlos ministres.

Moviment de sensació. Lo duch de Tetuán mira á l' Isasa, com dihentli:—Preparat En Fabié 's torna groch y en Cos Gayón s' aixuga furtivament una llágrima.

—Bueno—respón en Silvela, que per lo que sembla está mitj en l' intringulis de la cosa y obra d' acort ab en Cánovas:—la idea es justa y equitativa, jo l' accepto desde luego; pero ¿quins serán los tres ministres que 's prestarán á cedir la seva plassa als nous amichs? ¿hi ha algú qu' estiga disposat á dimitir la cartera?—

Tots se posan á mirar lo sostre y á gratarse la barba distretament. La perspectiva de deixar la cartera no 'ls seduheix gens ni mica.

—¡Ah!—diu en Cánovas posantse definitivament á riure:—ja ho tenia previst jo aixó. Ja sé que es tan gran lo carinyo que m' teniu, que ningú vol abandonar-me. No hi fa res: lo sacrifici es necessari, y ja que tots son per igual dignes, inteligents... y amichs de la cartera, deixarem que la sórt designi quins son los tres ministres que sobran. ¿Us sembla bé?

—Sí senyor—respón á coro 'l ministeri, ab la esperanza, cada hu d' ells, de ser favorecut per la sórt.

En Cánovas continúa:

—Sapiguent ja que succehiria aixó, avants de venir vosaltres ja ho he arreglat tot per rifarvos, vull dir, per fer lo sorteig. Dintre d' aquest sombrero ¿veyeu? hi ha vuyt paperets cargolats, contenint los vuyt noms vostres. Treurem tres paperets y 'ls noms que resultin, serán los ministres que se 'n aniran á caseta.

—Ja 'ls trauré jo—diu en Cos Gayón, ab la confiança de poguer fer alguna trafica que 'l posi á cubert de la cesantia.

—Val més que 'ls tregui jo—salta en Villaverde.

—Nó—replica en Cánovas:—en tot cas correspondria treurels al duch de Tetuán, qu' es lo més ingénuo; pero no vull donarvos feyna: 'ls treuré jo mateix. ¿Hi esteu conformes?—

Ningú obra la boca. Lo mónstruo accepta aquella autorisació tácita, remena 'l barret ab molt cuydado, treu un paper, luego un altre y per fi un altre, y 'ls deixa sobre la taula.

—¿Quins noms han sortit?—fa en Silvela ab estudiada ansietat

—Ara ho veurém—respón en Cánovas.

Y descargolant los tres papers llegeix ab veu clara y penetrant:—Isasa, Beranger, Fabié.

Los tres agraciats cauhen desmayats sobre 'ls sillóns, y mentres los seus amichs corran á retornarlos, en Silvela diu acostantse á l' orela de 'n Cánovas:

—També ha sigut bona sórt que hajan sortit precisament los tres noms que á vosté li convenia...

—¡Oh!—murmura 'l mónstruo somrihent:—¡com que á dñs del sombrero no més hi havia posat aquests tres!... FANTASTICHE.

APUROS REFORMISTAS.

CARTA D' UN ROMERISTA DE PROVINCIAS AL SEU JEFE.

Estimat Pacó: Li escrich per veure si 'ns enteném, porque 'l qu' es aquí, 'ns trobém ab un verdadé embolich. Fa ja dos mesos mortals que no podém dar rahó de si fem la oposició ó si som ministerials.

Primer vam rebre uns escrits ab los quals varem sabé que en Cánovas y vosté tornavan ja á viure units. Veyent aixó, 'ls romeristas d' aquesta localitat ab tota solemnitat nos declarém canovistas. L' endemá 'ns venen á dir que, no sé per quins horrors, vosté y los conservadors acabavan de renyir.

¿Qué fém llavors? Passém llista, nos pesém á protestar y torném á enarbolar la bandera reformista. Pero ab verdader dolor aquest matí hem sapigut que altre cop ha convingut en ferse conservador.

¿No comprén, senyor Romero, que tot aquest moviment sumeix á la seva gent en un constant desespero? Per més que aquí se 'ns provoca á que expliquém lo que som, ¿qué vol que diguém, si un hom ja ni gosa á obrir la boca? Ara som conservadós... ara 'ns posém á atacarlos... ara torném á ajudarlos... vaja, aixó es molt carregós.

Acabi d' una vegada los seus cambis incivils y déixins estar tranquils una bona temporada! Parli sense callar ré y juguém á cartas vistas: actualment ¿som reformistas ó conservadors ó qué?

CONTESTACIÓ DE 'N ROMERO AL HOME DE PROVINCIAS.

Amich del cor estimat: No pot formarse una idea del gran apuro que m' crea la carta que m' ha enviat. Ja ho veig que 'ls meus giravols á vostés no 'ls semblan bé, y que á ningú li convé ser tan aviat naps com cols. Ja ho sé que 'l camí indecis que segueixo, 'ls fa ferresa; pero jo, ho dich ab franquesa, no puch viure sinó aixís.

No soch com aquell que dona fondo en un siti y no 's mou: jo sempre busco algo nou, m' agrada ser papallona.

La constancia 'm martirisa y en lo meu etern neguit tant m' es cambiar de partit, com mudarme la camisa.

Per lo tant no m' interrogui sobre 'l nom que 'ns hem de dá. ¿No vol vent ab mi? Se 'n va ¿Li agrada seguir? No 's mogui. Deixis de formalitat y rancias preocupacions... ¿No veu que 'ls meus esquadrons d' aixó jamay n' han gastat? ¿Cóm vol que li expliqui bé si 'ns hem de dir reformistas ó moros ó canovistas? ¡Si ni jo mateix ho sé!

Vosté segueixi 'l meu plan y tingui confiança entera en lo que diu ma bandera: ¡Sopa boba y endavant!

C. GUMÁ.

SCOLTÉM á n' en Silvela. Lo govern no ha intervingut per res en las elecciones de diputats á Corts. Lo govern no ha trencat may cap plat ni cap olla. Tots los escándols que s' han comés son deguts als caciques, que han obrat pel seu propi compte.

Ja ho veuhen. ¡Santa innocencia! Un dupte se m' ocorre no obstant, y es saber qui es més ignocent: lo

govern que conta aquestas cosas ó 'ls individuos que se las pujan creure, si hi ha algú tan mansó que se las empassi.

Perque encare que signés veritat tot lo que conta l' eminent Silvela, sempre resultaría que 'ls caciques cometen los abusos y 'l govern se 'n aprofita.

Es á dir: los caciques, contravenint totas las lleys humanas y divinas, entran en lo vedat y matan la llebra. Y 'l govern se la menja, y mentres escura 'ls ossos, se lamenta de que s' haja faltat á la ley de una manera tan iniqua.

Y entre llágrima y llágrima se 'n llepa 'ls bigotis.

Una escena cómica.

Acababa de defensar las ilegalitats comesas en las elecciones á Igualada 'l Sr. Planas y Casals, y al anar á pendre assiento tot satisfet ab haver dit que á Barcelona y la seva provincia no hi ha més que conservadors, no va adonarse que s' havia separat del banch, y va caure de cul.

Aquesta cayguda es un pressagi.

Tots los conservadors han de caure de la mateixa manera.

No cal sino una cosa: que se 'ls enretiri 'l banch.

Lo famós Camacho se 'n ha anat ab los conservadors.

Y D. Antón l' ha rebut ab los brassos oberts, calificantlo de eminente hacendista.

Precisament quan exercia de ministre de Hisenda en lo govern de 'n Sagasta, 'ls que avuy li diuhen eminente, llavoras l' omplian de impropis.

Y aixis com avuy li obran los brassos, llavoras de las tarifas, li tancavan fins las portas de las botigas.

Si en Cánovas necessita més informes, los hi donará 'l Sr. Bosch y Labrés, duenyo del Basar de l' Águila.

En Villaverde, al pronunciar en lo Senat, un discurs ab motiu de la discussió del mensatge, ha indicat que prompte tornarem á aquells temps ditxosos en que als periódichs se 'ls aplicava la pena de suspensió.

Y exclamará entussiasmat tot conservador ganassa:

—¿Que visca la llibertat!...

¡La llibertat ab mordassa!

La qüestió de la amnistia encare s' está regatejant.

Los conservadors están disposats á concedirla, pero sense que de cap manera pujan tornar á las filas tots los militars que d' ella sigan objecte.

Aixis ho declarava un ministre, davant del Senat. Y afegia:

«No poden ni deuben equipararse los que han cumplert ab son deber fiel y lealment, ab los que han faltat á la fe jurada.»

Al sentir aquesta sentència lo president del Senat, ó siga l' héroe de Sagunto, que es un dels que no han faltat may á la fe jurada, feya que sí ab lo cap.

Y 'l llorón li anava sacsejant com un espanta-moscas. Estava deliciós:

«Deya 'l famós Fabié que á Cuba tot va molt bé.»

Aixó ell ho diu: pero es més difícil demostrarho que dirho.

QUADROS DESTINATS Á LA PRÓXIMA EXPOSICIO.
(GÈNERO MILITAR.)

Los guerreros treballant, quan los treballadors fan huelga.—Vista de la Plassa de Catalunya la matinada del primer de maig.

Ovació feta per l' autoritat al Sr. Salmerón y al públich.

Y per bon apotecari que siga, y per molt aixarop de goma que tiri á la medicina cubana que s' empenya en fernos tragar, aquesta resulta molt amarga, y no es capás de beuresela ningú, ni ell mateix, sense fer escarafalls.

S' ha aplasat la festa dels Jochs Florals que havia de celebrarse 'l primer diumenje de maig, y que per acort del Consistori no tindrà efecte fins al tercer diumenje.

De manera, qu' entre las societats obreras que han acordat la *huelga*, n' hi ha una ab la qual ningú hi contava.

La dels cullidors d' *englantinetes, violetes é altres floretes més ó menys marcides y aromátiques.*

Lo reformista Botella, al passarse als conservadors, va pronunciar un discurs, recomanant á n' en Cánovas que tingués molta energia per reparar las dissidencias dintre del partit.

De manera, que aquesta *botella* es com las de Champany: obrirse, petar y vessarse, es tot una mateixa cosa.

Molts senadors conservadors van abrassarlo.

No es estrany que 'ls que menjan del pressupost, sempre que pugan s' abrassin á la *botella*...

Los que menjan bè, han de beure bè.

Un obrer, en un dels molts *meetings* celebrats l' últim diumenje, demanava no ja 'l jornal de vuit horas, sino de mitja horeta, y encare fent beguda, com los capellans.

¿No es veritat que sempre se 'n senten de graciosas?

Una frasse de 'n Maura:
Es molt sensible que vegi 'l poble com la espasa de

la ley se torsa y pren la forma de un rossinyol pera obrir lo Parlament als amigatxos del govern.»

Aixó es enfonzar l' espasa de la rahó en lo cos dels conservadors, fins á la empunyadura.

En unas notas curiosas que publica *La Vanguardia* vaig veurhi l' altre dia una xistosa anécdota, que pinta al viu la corrupció monárquica.

La mare de Napoleón III, ó siga la reyna Hortensia tingué una debilitat ab lo conde de Fhahant, qui á la seva vegada era fill d' extrangis del ex-capellá Talleyrand.

Lo fill adulteri de la reyna Hortensia, sigué 'l famós Duch de Morny, que tant gran paper va jugar en la política imperialista.

**

Donchs lo Duch de Morny, lluny de amagar la irregularitat del seu origen, ostentava com armas en son escut de noblesa mitja àguila y una *hortensia* tronxada ab lo lema: «Calla; pero recorda.»

Y de més á més, havia trobat lo següent xiste:
«Al meu pare l' anomeno conde, á la mèva filla princesa, al meu germá *Sire*, á mi 'm diuhen duch; y tot aixó es *natural*».

De manera que si bè recordava, en lloch de callar, parlava y feya broma.

Un dupte.
Se diu que 'l dia primer de maig, per lo que puga ser, se tirarà sorra á la Rambla.

Pero, escoltin: si 'ls carreters se declaran en *huelga* ¿cóm s' ho arreglará en Coll y Pujol?

ENDEVINALLAS

XARADA.

—Quarta-hu, ¿conceix aquell home que treballa á la *Total*?
Donchs ahir pescant, va ferse ab un *hu-invers* á la *hu* mal; y ara diu que mal lo *hu-tersa* lo dolor, vol treballar.
—A mi sí que poch m' importa... mal se *tres-dos* á la mar.

DIUMENJE BARTOLA.

ANAGRAMA.

Al coll se clavá en Joanot una *tot* fina de *tot*.

JAPET DE L' ORGA.

TRENCA-CLOSCAS.

JO RENEGO 'L NOM.

Formar ab aquestas lletres lo títul de un drama catalá.

J. MORET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' un soldat.
3 7 4 4 5 6 7.—Lo seu apellido.
1 5 4 4 3 2.—Població dont está aquartelat.
3 7 4 6 8.—Lo que esperan los seus.
3 2 3 7.—D' ahont es fill.
6 5 7.—Qualitat que tè.
1 8.—Lo qu' es de mirada.
7.—Lletra consonant.

DALMAU DE RODA.

GEROGLÍFICH.

MEN

TTT

T

MPS

af 1891 t.

E. SUNYÉ Y S. LOPEZ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans R. Giné (a) Llagosta, J. Rogés, D. Mirambell Maristany Dos ganduis, Manel Grasses, Pau Guerra, P. S. Pou, M. Sola, F. V. B. Un no res, A. F. R., Martin Gala, J. dels Castellis y J. Yola:—Lo qu' *ns envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadans Mr. Eugon, Espanta-bolits, L. C. Lagartijn, J. Casals C., Passarell, N. P. Ultra, Esparbech, J. Staransa, Lluís Salvador, F. Carreras, P., y P. C. del Masnou:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciudadá Noira Kirlos: Lo que 'ns refereix es molt bó per esser relatat entre quatre amichs: pero al públich li interessaria molt poch.—Gestus II: La poesia l' hem trobada molt fluixeta.—J. Abril Virgili: No 'ns acaba de agradar: envihin un' altra.—A. Guasch Tombar: Hauriam desitjat complaure'; pero hem rebut tart la carta.—Cantor de Catalunya: Esta ben versificadeta, pero tè poch fondo.—Japet de l' Orga: Enterats y satisfets.—Amadeo: Los versos van bè.—Ximplici Cap-pelat: No filan prou.—J. S. y B.: Se tracta de un assumpt massa particular, y no 'l podem complaure.—L. Masó E.: Es molt fluix.—B. Pacu Mir: Va molt bè.—J. Mallol: Aprofitarém la poesia: lo demés no va.—A. G. y P.: Es massa seria y massa trista, los lectors no hi trobarian lo compte.—R. Puig: La poesia es bastant desgarrada. Arderiu: L' article s' ha de refundir y ja trobém que ha perdut l' oportunitat.

OBRA NOVA

UN VIATJE DE NUVIS

HUMORADA EN VERS

PER

C. GUMÁ

Ab dibuixos de M. Moliné

← Preu 2 ralets →

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.